

บทที่ 4

ข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียน และนโยบายและการทำงานของเอ เอฟ เอส

จากการเก็บข้อมูลโดยการศึกษาจากหนังสือ “คู่มือการอุปถัมภ์นักเรียนเอ เอฟ เอสนานาชาติ สำหรับครอบครัวอุปถัมภ์ และ โรงเรียนอุปถัมภ์” และจากการสัมภาษณ์ และสังเกตนักเรียนเอ เอฟ เอสต่างชาติ จำนวน 9 คน อาจารย์ที่ปรึกษา และครอบครัวอุปถัมภ์ สามารถสรุปข้อมูลส่วนบุคคล ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 9 คน และนโยบายการอุปถัมภ์นักเรียน สำหรับครอบครัวอุปถัมภ์ และ โรงเรียน ที่เกี่ยวข้องในการวิจัย ได้ดังนี้

ก. ข้อมูลส่วนบุคคล

1. Miss Vanessa Cuzzolin

อายุ 18 ปี มาจากประเทศบราซิล ภาษาแม่ที่ใช้คือ ภาษาสเปน
มาอยู่ที่จังหวัด กรุงเทพฯ ครอบครัวอุปถัมภ์ Host father (พ่อ) ทำงานบริษัท Host mother (แม่) เป็นทันตแพทย์เปิดร้านที่บ้าน

ความรู้เดิมเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย

ได้อ่านมาเล็กน้อยจากเอกสารที่เอ เอฟ เอส ประเทศไทยส่งไปให้ มีข้อมูลเกี่ยวกับวัฒนธรรม ประเพณี กฎระเบียบการปฏิบัติตัวของนักเรียนเอ เอฟ เอส ก่อนเดินทางมาไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับประเทศไทยมากนัก

ทัศนคติที่มีต่อคนไทย และประเทศไทย

เห็นด้วยที่ว่าคนไทยใจดี ชอบช่วยเหลือ แต่บางทีก็รู้สึกเมื่อที่จะต้องมีคนมาคอยถามอยู่ ตลอด

ความเต็มใจ / สัมครใจที่จะเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมไทย

ไม่กระตือรือร้นที่จะเรียนภาษาไทย เพราะรู้สึกว่าภาษาไทยยาก มีหลายโทนเสียง และมีนักเรียนรุ่นก่อนหน้าที่มาอยู่ก่อนบอกไว้ว่าไม่ต้องเรียนภาษาไทยมาก ให้พอพูดได้ก็พอ นักเรียนก็ปฏิบัติตาม ประกอบกับความคิดว่ากลับไปก็คงไม่ได้ใช้

เรื่องวัฒนธรรมไทยก็ไม่ได้หาข้อมูลเพิ่มเติมเป็นพิเศษ ถ้าอยากรู้อะไรก็ตามแม่ หรือครู

บุคลิกลักษณะนิสัย

เวลาอยู่กับคนไทย ทั้งที่โรงเรียน และที่บ้านจะเป็นคนไม่ช่างพูด แต่จะช่างพูดเวลาโทรศัพท์คุยกับเพื่อนที่มาจากบราซิลด้วยกัน ซึ่งโทรคุยกันทุกวัน ค่อนข้างเก็บตัว และขี้อาย ไม่ค่อยมีความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ภาษาไทยมากนัก

โอกาสในการเปิดรับสื่อมวลชน และการใช้สื่อบุคคล

ที่บ้านมี Cable T.V แต่เป็นคนไม่ชอบดูโทรทัศน์ เพราะไม่มีความอดทนพอที่จะนั่งดูได้นานๆ และน้อง ๆ ก็ชอบดูการ์ตูนซึ่งนักเรียนไม่ชอบ และ remote ก็อยู่กับน้อง จึงไม่ค่อยดู หนังสือพิมพ์ภาษาไทยก็เปิดรับบ้าง โดยดูจากรูปแล้วถามคนที่บ้านว่าเกิดอะไรขึ้น และสื่อที่ใช้อีกประเภทคือวิทยุ ซึ่งมีอยู่ในห้องนอน โดยจะฟังเพลงเป็นส่วนมาก และบางครั้งก็ฟังข่าวภาคภาษาอังกฤษด้วย

การสื่อสารกับพ่อและแม่มีไม่มาก เพราะพ่อกลับบ้านดึก ไม่ค่อยได้เจอกัน แม่เลิกงานประมาณ 19.30 ถ้าแม่มีเวลารว่างหลังจากทำงานก็อาจจะคุยกันบ้าง แต่ไม่มาก กับน้อง ไม่ค่อยได้คุยด้วย เพราะน้องมีเรียนพิเศษที่บ้านช่วงเย็นๆ และนักเรียนก็จะคุยโทรศัพท์กับเพื่อนบราซิล ที่อยู่ในกรุงเทพฯ ตอนกลางคืนเกือบทุกวัน และออกไปเที่ยวด้วยกันวันเสาร์ - อาทิตย์

ที่โรงเรียน เปิดรับสื่อมวลชนประเภทหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ เพื่อติดตามข่าวสาร และเมื่อไม่มีอะไรทำ เช่นเดียวกับการใช้อินเทอร์เน็ตเมื่อมีเวลารว่าง เช่น ช่วงพักกลางวันหลังกินข้าวเสร็จ เพื่อส่ง E-mail ไปให้เพื่อนในบราซิล สื่อทั้ง 2 ประเภทนี้มีอยู่ในห้องสมุดของโรงเรียน

ครูที่ปรึกษาเป็นผู้ที่นักเรียนสื่อสารด้วยมากในช่วงแรก ๆ ที่มาถึง เพราะพูดภาษาอังกฤษได้ และครูจะคอยถามว่าที่บ้านเป็นอย่างไร หรือเวลามีข่าวที่เกี่ยวข้องกับบราซิล ครูก็มาถามว่ารู้ข่าวหรือยัง เป็นต้น

กับเพื่อนที่โรงเรียนตอนเช้าก็ไปกินข้าวเข้ากับเพื่อนที่โรงเรียน มีเพื่อนที่สนิทกันคือ คนที่พูดภาษาอังกฤษได้ดี และเพื่อนคนนี้ช่วยได้มากเช่น เวลาที่มีข้อมูลเกี่ยวกับข่าวในประเทศบราซิล ก็จะมาให้อ่าน ถ้า Vanessa มีเวลารว่างแล้วเพื่อน ๆ เรียน เขาก็จะไปนั่งอยู่ในห้องด้วย แต่ก็ทำอย่างอื่นไป เช่น เขียน Diary เพื่อนๆ ในห้องจะพยายามดูแลและให้ความสนใจกับ Vanessa มากเพราะเป็นคนต่างชาติ อยากใช้ภาษาอังกฤษด้วย มีเพื่อนนักเรียนไทยที่สนิทมากอยู่ 1 คน ซึ่งพูดภาษาอังกฤษได้ดีไม่เคยไปเที่ยวด้วยกัน นอกจากนาน ๆ ครั้งหลังเลิกเรียน ผู้ปกครองได้ทราบจากอาจารย์ที่ปรึกษาว่าเพื่อนคนไทยชวนเขาไปเที่ยวด้วยแล้ว แต่เขาไม่ไป แต่ไปกับเพื่อนที่มาจากบราซิลด้วยกัน

2. Mr. Jorge Miguel

อายุ 19 ปี มาจากประเทศโบลิเวีย ภาษาแม่ที่ใช้คือ ภาษาสเปน
 มาอยู่ที่จังหวัด นครราชสีมา ครอบครัวอุปถัมภ์ Host father (พ่อ) ทำงานรับราชการ
 Host mother (แม่) เป็นแม่บ้าน

ความรู้เดิมเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย

ก่อนมาได้รับความรู้จากสื่อ 3 ประเภทด้วยกันคือ สื่อเฉพาะกิจอันดับแรก โดยได้รู้เรื่อง
 วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ผู้คน ศาสนา ฯลฯ จากหนังสือที่เอ เอฟ เอสประเทศไทยส่งไปให้ ซึ่งคิดว่า
 ช่วยให้รู้จักประเทศไทยได้มากเพราะเป็นสิ่งที่แปลกใหม่เกือบทั้งหมด

นอกจากนี้ก็ได้จากสื่อบุคคล โดยได้คุยกับคนไทยที่ทำงานอยู่ที่โบลิเวีย และนักเรียนเอ เอฟ
 เอสจากประเทศไทย เกี่ยวกับวัฒนธรรมอย่างคร่าวๆ ทำให้รู้ว่าภาพเมืองไทยออกไปทางลักษณะใด

อีกสื่อหนึ่งคือ สื่อมวลชน โดยได้ข้อมูลเกี่ยวกับประเพณีวัฒนธรรม ของชาวชนบทจากหนังสือ
 ที่ยืมจากห้องสมุดในเมืองของนักเรียน และใช้สื่ออินเตอร์เน็ตหาข้อมูลเกี่ยวกับประเทศไทยมาบ้าง

ทัศนคติที่มีต่อคนไทย และประเทศไทย

ผู้ใหญ่มักจะเห็นว่าเขาเป็นเด็ก แต่เขาคิดว่าสามารถรับผิดชอบตัวเองได้แล้ว แต่พออยู่นาน ๆ
 ไปก็เริ่มชิน คนไทยบางทีก็เจียบบางทีก็สนุก

ความเต็มใจ / สำนึกใจที่จะเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมไทย

มีความตั้งใจเรียนภาษาไทยมาก จะนัดพูดกับเพื่อนคนไทยบ่อย ถึงแม้ว่าจะมีนักเรียนจาก
 ประเทศ Paraguay ซึ่งพูดภาษาสเปนอยู่ในโรงเรียนด้วย แต่ไม่ใช่ว่าจะสื่อสารกับเพื่อนคนนี้ตลอด
 และจะคุยกับลุงเรื่องวัฒนธรรมไทยบ่อยมาก เพราะอยากรู้เหตุผลว่าทำไมต้องทำอย่างนั้นอย่างนี้
 และมีความสำนึกใจที่จะเรียนรู้วัฒนธรรมไทย ซึ่งเห็นได้จากการขอวชเณรเป็นเวลา 2 อาทิตย์เพื่อให้รู้
 ว่าพุทธศาสนาเป็นอย่างไร

บุคลิกลักษณะนิสัย

เป็นคนขี้อาย ไม่ค่อยกล้าพูดกับใครก่อนในตอนแรก ๆ แต่มีความพยายามที่จะรักษาความ
 สัมพันธ์กับผู้อื่น และอยากจะทำใจถึงความรู้สึกของผู้อื่น มีความตั้งใจเรียนทั้งในห้องเรียน และการ
 เรียนรู้วัฒนธรรมไทย

ลักษณะครอบครัวที่นักเรียนอยู่

ที่บ้าน พ่อทำงานราชการ สามารถพูดภาษาอังกฤษพอได้ แม่เป็นแม่บ้านพูดภาษาอังกฤษไม่ค่อยได้ มี host brother อายุเท่ากัน นักเรียนพยายามจะสื่อสารด้วย แต่อีกฝ่ายก็ยังไม่มีการตอบโต้กลับมาซัก เพราะอะไรนักเรียนก็ไม่ทราบ

โอกาสในการเปิดรับสื่อมวลชน และการใช้สื่อบุคคล

ที่บ้านมี Cable T.V ก็ดูบ้าง หรือรายการปกติภาษาไทยก็ดู เช่น สารคดี การตอบปัญหา มีวิทยุในห้องนอน เปิดฟังเพลงทุกวัน ที่โรงเรียนไม่มีอินเทอร์เน็ต แต่นักเรียนจะไปหาใช้ได้ที่ห้างสรรพสินค้าในตัวเมือง ซึ่งไปใช้ไม่บ่อย ส่วนหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ ก็ซื้อมาอ่านเองเดือนละ 1 - 2 ครั้ง นอกจากนี้ก็จะไปหาหนังสือ หรือนิตยสารที่ห้องสมุดศาลากลางบ่อย ประมาณอาทิตย์ละ 2 - 3 ครั้ง เพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับภาคต่างๆ และจังหวัดต่างๆ ของประเทศไทย

บุคคลที่สื่อสารด้วยมากช่วงแรกและช่วงหลังคือ เพื่อนนักเรียน เพราะมีเพื่อนเข้ามาคุยด้วยมาก และสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษกันพอได้ ส่วนกับพ่อแม่ นักเรียนจะสื่อสารด้วยตลอด โดยเฉพาะกับแม่ ซึ่งช่วงหลัง ๆ จะสนิทกับแม่มาก เพราะจะเจอแม่หลังเลิกเรียนกลับบ้านมากกว่า นอกจากนี้ช่วงแรกจะคุยกับลุงที่เป็นพี่ชายของพ่อมาก เพราะลุงพูดภาษาอังกฤษได้ดีมาก

3. Mr. Neil Maybanks

อายุ 18 ปี มาจากประเทศออสเตรเลีย ภาษาแม่ที่ใช้คือ ภาษาอังกฤษ

มาอยู่ที่จังหวัด เชียงราย ครอบครัวอุปถัมภ์ Host father (พ่อ) และ Host mother (แม่) ทำงานเป็นลูกจ้าง

ความรู้เดิมเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย

ก่อนมาได้ความรู้จากสื่อ 3 ประเภทด้วยกันคือ สื่อเฉพาะกิจจากหนังสือที่เอ เอฟ เอส ประเทศไทยส่งไปให้ ทำให้รู้เกี่ยวกับวัฒนธรรม รู้ว่าอะไรทำได้ ทำไม่ได้ และรู้เกี่ยวกับโรงเรียนในประเทศไทย ซึ่งช่วยลดช่องว่างความไม่รู้ได้ นอกจากนี้ก็ใช้สื่อ video ที่ยืมได้จากห้องสมุดของเมือง ทำให้รู้ข้อมูลทั่วไป เช่น วัด ตลาด และภาพชีวิตทั่วไปของคนไทย

นอกจากนี้ก็ได้คุยกับนักเรียนเอ เอฟ เอสจากประเทศไทย เรื่องอาหาร, ความเป็นอยู่

จากสื่อมวลชน ได้ข้อมูลเกี่ยวกับประเทศไทยในแต่ละจังหวัดอย่างกว้างๆ จากหนังสือที่ไปหาซื้อ

ทัศนคติที่มีต่อคนไทย และประเทศไทย

มีทัศนคติที่ดีต่อคนไทย และประเทศไทย คิดว่าคนไทยเป็นชนชาติที่สุภาพ อ่อนโยน คงไม่ทำอะไรแบบที่ชาวอินโดนีเซียทำกันในช่วงที่เกิดการประท้วง คือมีการทำร้ายร่างกายกันอย่างหนัก นอกจากนี้ ก็คิดว่าคนไทยมีความอดทนมากในการรอให้เขาพูดภาษาไทยจนคนฟังฟังเข้าใจ และคิดว่าประเทศไทยเป็นประเทศที่ดีที่สุดที่ควรจะมา ในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ความเต็มใจ / สัมครใจที่จะเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมไทย

ต้องการที่จะพูดภาษาไทย แต่คิดว่าตนเองใช้เวลาานเกินไปในการเรียนรู้ เพราะรู้ตัวว่าช้า เกี่ยวกับการเรียน รู้ได้จากความพยายามที่ดีที่สุดที่มี ถ้าใช้เวลาศึกษาภาษาไทยวันละ 2 ชั่วโมง ก็คิดว่าตนเองจะเรียนได้เร็ว เพราะไม่ยากนัก แต่เขาไม่ค่อยมีความกระตือรือร้น และภาษาไทยก็มีเสียงสูงเสียงต่ำมาก ซึ่งเป็นสิ่งจุกจิกน่ารำคาญ

ชอบที่จะเรียนรู้วัฒนธรรมไทย และจากการที่ได้เรียนรู้นี้เอง ทำให้เขาคิดว่า ทำไมคนออสเตรเลียซึ่งเป็นคนชาติเดียวกับเขา จึงปฏิบัติตัวอย่างนั้น เขาจะมองมันแปลกแตกต่างไปจากเดิม กลายเป็นว่าคนไทยทำอะไรปกติ ถ้าไม่รู้ว่าวัฒนธรรมอื่นเป็นอย่างไร ก็จะไม่กลับมามองวัฒนธรรมเดิมของตน และไม่เห็นข้อแตกต่าง

บุคลิกลักษณะนิสัย

เป็นคนร่าเริงแจ่มใส ไม่ค่อยมีความกระตือรือร้นมาก เป็นคนที่ไม่ค่อยสนใจที่จะปรับตัว เหมือนกับว่าบอกให้ทำก็ทำ แต่ถ้าไม่บอกก็ไม่ทำ แต่ช่วงหลังค่อนข้างปรับตัวเป็นไทยมากขึ้น ตอนที่มาใหม่ๆ จะเป็นตัวของตัวเองมาก

ลักษณะครอบครัวที่นักเรียนอยู่

ครอบครัวแรก พ่อทำงานอยู่ที่กรุงเทพฯ ๙ จะเจอกันอาทิตย์ละ 2 วันคือ เสาร์ - อาทิตย์ แม่ทำงานอยู่ที่บ้านซึ่งเป็นสำนักงานด้วย และค่อนข้างยุ่ง ไม่มีเวลาอยู่ร่วมกันเหมือนกับเป็นครอบครัว มีน้องชายอายุ 13 ปี ซึ่งเรียนอยู่โรงเรียนเดียวกัน, น้องผู้หญิงอายุ 11 และ 7 ปี เวลาอยู่บ้านต้องคอยระวังกิริยาท่าทางตลอด เพราะที่บ้านค่อนข้างเจ้าระเบียบ

ครอบครัวปัจจุบันซึ่งมาอยู่ด้วย 4 เดือนแล้ว เป็นครอบครัวระดับกลาง ไม่มีใครพูดภาษาอังกฤษได้ มีความใกล้ชิดกันมากกว่า เจอกันทุกวัน และคนในบ้านทำตามสบาย ปลูกผักกินเอง อยู่ด้วยแล้วรู้สึกสบายใจ

โอกาสในการเปิดรับสื่อมวลชน และการใช้สื่อบุคคล

จะดูโทรทัศน์ และอ่านหนังสือพิมพ์ทุกวัน ประมาณวันละ 1 ชั่วโมง เพราะอยากรู้ว่ามีข่าวอะไรเกิดขึ้นที่โนนบ่าง โดยดูโทรทัศน์ที่บ้าน ส่วนมากรายการที่ดูคือข่าว และกีฬา รวมทั้ง concert ของนักร้องไทย และอ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษที่โรงเรียน ใช้อินเทอร์เน็ตบ้างเพื่อหาข้อมูลที่น่าสนใจได้ หรือหาได้น้อยจากหนังสือพิมพ์ เช่นข่าวต่างๆ โดยใช้ได้ที่โรงเรียน มีวิทยุในห้องนอน ซึ่งเปิดฟังเกือบทุกวัน

การสื่อสารกับสื่อบุคคลในช่วงแรก จะสื่อสารมากกับครู และพ่อในครอบครัวแรก เพราะพูดภาษาอังกฤษได้ และจะถามเรื่องที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมไทยมาก ช่วงหลังจะคุยกับเพื่อนคนไทยมากขึ้น เพราะพูด และฟังภาษาไทยได้ดีขึ้น รวมทั้งได้คุยกับครอบครัวใหม่มากขึ้นด้วย เพราะมีเวลาอยู่ร่วมกันมาก และยังคงสื่อสารกับครูที่ปรึกษามาก เนื่องจากมีปัญหาทางครอบครัวช่วงก่อนย้ายครอบครัว

4. Mr. Andres Agudelo

อายุ 19 ปี มาจากประเทศโคลอมเบีย ภาษาแม่ที่ใช้คือ ภาษาสเปน

มาอยู่ที่จังหวัด เพชรบุรี ครอบครัวอุปถัมภ์ Host father (พ่อ) ทำงานรับราชการ Host mother (แม่) เป็นแม่บ้าน และมีกิจการร้านอาหาร

ความรู้เดิมเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย

ก่อนมาได้ความรู้จากสื่อ 3 ประเภทด้วยกันคือ สื่อเฉพาะกิจจากหนังสือที่เอ เอฟ เอสประเทศไทยส่งไปให้ ทำให้รู้เกี่ยวกับวัฒนธรรม รู้ว่าอะไรทำได้ ทำไม่ได้

ได้คุยกับนักเรียนเอ เอฟ เอสจากประเทศไทยเรื่องภาษา และวัฒนธรรม การปฏิบัติตัวเมื่อมาอยู่เมืองไทย เช่น ผู้ชายจะเดินจูงมือผู้หญิงไม่ได้ ถือว่าไม่สุภาพ จากการพูดคุย และการอ่านจากหนังสือที่เอ เอฟ เอสส่งไปให้ ทำให้รู้สึกว่าการประเทศไทยมีความแตกต่างกับประเทศโคลอมเบียมากถึง 95 %

จากสื่อมวลชน หาข้อมูลเกี่ยวกับประเทศไทยเรื่องต่างๆ จากอินเทอร์เน็ต ซึ่งมีข้อมูลมากพอที่จะไม่ต้องไปหาเพิ่มจากหนังสือ และใช้หาข่าวสารเกี่ยวกับวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจในประเทศไทยด้วย

ทัศนคติที่มีต่อคนไทย และประเทศไทย

จะเปรียบเทียบนักเรียนไทย กับนักเรียนในประเทศบ้านเกิดเขาว่าเด็กไทยไม่มีส่วนร่วมในห้องเรียน ไม่มีความคิดเป็นของตนเอง ต่างกับนักเรียนในโคลอมเบียที่นักเรียนจะแสดงความคิดเห็นในสิ่งที่ครูพูด และคิดว่าเรื่องที่ครูตักเตือนนักเรียนเป็นสิ่งที่ยังรับไม่ได้

ความเต็มใจ / สัมผัสใจที่จะเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมไทย

ต้องการพูดภาษาไทยให้ได้ แต่คิดว่าการเรียนในโรงเรียนไม่เพียงพอที่จะทำให้พูดได้ และนักเรียนจะพูดภาษาอังกฤษกับเขาเป็นส่วนมาก จึงชอบที่จะไปศึกษาและหัดพูดกับคนกลุ่มอื่น ๆ นอกโรงเรียนมากกว่า เพราะถ้าพูดกัน สื่อสารกันไม่รู้เรื่อง ก็จะได้ไม่ได้ในสิ่งที่ต้องการ เช่น เวลาซื้อของ จึงอยากจะทำภาษาไทยให้ได้ดีที่สุด

คิดว่าเมืองไทยเป็นประเทศที่น่ามา เพราะความแตกต่างทางวัฒนธรรมทำให้รู้สึกว่าเป็นโอกาสที่ดีที่จะได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ อยากได้ภาษา และเพื่อนใหม่กลับไป

บุคลิกลักษณะนิสัย

ชอบใช้เวลาอยู่กับเพื่อนเอ เอฟ เอสอีกคนที่อยู่โรงเรียนเดียวกัน ชอบไปเที่ยวตามที่ต่าง ๆ เวลาว่างไม่ชอบคุยกับเพื่อนนักเรียนไทยเท่าไร เพราะมีความคิดที่ไม่เข้ากัน มองว่านักเรียนไทยทำตัวเป็นเด็กกว่า

ลักษณะครอบครัวที่นักเรียนอยู่

ครอบครัวแรก อยู่ที่อำเภอ สะเดา จ.สงขลา คนในครอบครัวไม่มีใครพูดภาษาอังกฤษได้ ต้องให้ครูมาเป็นล่ามให้บ่อย ๆ การสื่อสารที่เกิดขึ้นจึงค่อนข้างน้อย อยู่ที่นี้ประมาณ 3 เดือนก็ย้าย เพราะรู้สึกว่าไม่มีอะไรให้ทำ และขอมายู่เมืองที่ใหญ่กว่า เพราะเขาคู่กับเมืองใหญ่ เนื่องจากตอนอยู่ในประเทศเขา จะอยู่ในเมืองหลวง

ครอบครัวที่ 2 มาอยู่ที่กรุงเทพฯ ครอบครัวพูดภาษาอังกฤษพอได้ แต่อยู่ได้ประมาณ 3 เดือนก็ย้าย เพราะมีปัญหาเกี่ยวกับคนในครอบครัว และรู้สึกว่าไม่เป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว เช่น แม่ชอบทำทำไม่เต็มใจที่จะพูด หรือชอบโยนสิ่งของให้ รู้สึกอึดอัดใจ จึงย้าย

ครอบครัวปัจจุบันพ่อทำงานรับราชการ แม่เป็นแม่บ้าน และทำกิจการร้านอาหารซึ่งอยู่ติด ๆ กับบ้าน มีพี่สาวที่อายุแก่กว่า และน้องชายที่อยู่โรงเรียนเดียวกัน ซึ่งเป็นคนเดียวที่พูดภาษาอังกฤษได้เล็กน้อย เวลาว่างเสาร์ - อาทิตย์ไม่ค่อยอยู่บ้านแต่จะออกไปเที่ยวกับเพื่อนเอ เอฟ เอสอีกคนบ่อย ๆ แต่กับครอบครัวนี้ก็ยังไม่ปัญหา มีความสุขดี ถึงแม้ว่าจะสื่อสารกันไม่ค่อยได้

โอกาสในการเปิดรับสื่อมวลชน และการใช้สื่อบุคคล

อยู่เมืองไทยสื่อมวลชนที่เปิดรับคือ หนังสือพิมพ์ภาษาไทย โดยดูจากรูป และอ่านเพิ่มจากหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษเมื่อต้องการข้อมูลที่ละเอียดขึ้น และใช้อินเตอร์เน็ตเพื่อหาข้อมูลข่าวสาร และเมื่อมีเวลาว่างที่โรงเรียน นอกจากนั้นก็อ่านหนังสือเกี่ยวกับสถานที่ต่าง ๆ ในประเทศไทยด้วย เพราะเป็นคนชอบเที่ยว ซึ่งทั้งอินเตอร์เน็ตและหนังสือ นักเรียนสามารถหาใช้ได้ทั้งโรงเรียนในห้องสมุด

สื่อสุดท้ายที่ใช้คือสื่อโทรทัศน์ จะใช้บ้างแต่ไม่บ่อยเมื่ออยู่บ้าน ดูพร้อม ๆ กับคนในครอบครัว เขาดูอะไร ก็ดู ทำให้ได้รู้ประเพณีวัฒนธรรมไทยได้ด้วย เช่น เวลาทีมงานสำคัญต่างๆ ที่ถ่ายทอดทางโทรทัศน์ ถ้าดูแล้วไม่รู้เรื่องไม่เข้าใจก็จะถามคนในครอบครัวที่นั่งดูอยู่ด้วย แต่ปกติจะไม่เปิดดูเอง เพราะชอบออกไปเที่ยวมากกว่า ส่วนสื่อวิทยุจะไม่ค่อยได้ใช้เพราะฟังเพลงไทยไม่รู้เรื่อง และมีเสียงสัญญาณรบกวนตลอด

การสื่อสารกับสื่อบุคคลในช่วงแรก จะสื่อสารมากกับครูที่ปรึกษา เพราะมีปัญหาเรื่องภาษาที่สื่อสารกับครอบครัวไม่ได้ และปัญหากับครอบครัวโดยตรง ช่วงหลังจากที่ย้ายมาอยู่ที่เพชรบุรี และมีเพื่อนเอ เอฟ เอสจากประเทศ Venezuela อยู่ก่อน ซึ่งใช้ภาษาสเปนเหมือนกัน จึงสื่อสารและไปไหนมาไหนกับเพื่อนคนนี้ตลอดเวลาที่เจอกัน ที่โรงเรียนก็สื่อสารกับครูที่สอนภาษาไทย และครูที่ปรึกษา มาก กับเพื่อนนักเรียนไทยไม่อยากจะสื่อสารด้วยมาก เพราะรู้สึกว่าความคิดไม่เหมือนกัน แต่ก็มักเรียนไทยพยายามเข้ามาคุยด้วย ส่วนที่ครอบครัวก็ใช้ภาษามือเป็นส่วนมาก และให้น้องชายที่พูดภาษาอังกฤษพอได้คอยเป็นคนกลางแปลให้บ้าง

5. Miss Sabine Richter

อายุ 17 ปี มาจากประเทศเยอรมัน ภาษาแม่ที่ใช้คือ ภาษาเยอรมัน

มาอยู่ที่จังหวัด กรุงเทพฯ ครอบครัวอุปถัมภ์ Host father (พ่อ) ทำงานรับราชการ Host mother (แม่) รับราชการ

ความรู้เดิมเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย

ก่อนมาได้ความรู้จากสื่อ 3 ประเภทด้วยกันคือ สื่อเฉพาะกิจจากหนังสือที่เอ เอฟ เอสประเทศไทยส่งไปให้ ช่วยให้รู้ว่ามีอะไรบ้าง และได้รู้ถึงความแตกต่างบางอย่าง นอกจากนี้ก็ได้ดู video มาด้วย

ได้คุยกับนักเรียนเอ เอฟ เอสจากประเทศไทยซึ่งช่วยให้รู้เรื่องภาษาไทย และการปฏิบัติตัวเมื่อมาอยู่เมืองไทย, ลักษณะนิสัยคนไทย ซึ่งทำให้เรียนรู้เกี่ยวกับประเทศไทยได้ดีมากในช่วงก่อนมา นอกจากนี้ ก็โทรศัพท์คุยกับกงสุลไทยในเยอรมัน เพื่อขอข้อมูลเกี่ยวกับเมืองไทย ซึ่งได้ข้อมูลเรื่องศาสนา และภาษาไทยมา ทำให้รู้ว่าภาษาไทยมีตัวเขียนเป็นของตัวเอง ข้อมูลที่ได้จากสื่อบุคคลช่วยให้เตรียมตัวรับกับสถานการณ์ได้มาก

จากสื่อมวลชน หาข้อมูลเกี่ยวกับประเทศไทยจากหนังสือ แต่ช่วยได้ไม่มากเท่าสื่อบุคคล แต่ก็ทำให้รู้เรื่องเกี่ยวกับนิสัยคนไทย และเตรียมตัวรับกับสิ่งต่างๆ ได้ เช่น รู้ว่าคนไทยจะไม่ค่อยแสดงความรู้สึก

ทัศนคติที่มีต่อคนไทย และประเทศไทย

คนไทยค่อนข้างสงบ ใจเย็น และช้อย แต่ก็ได้ไม่ได้คิดว่าเป็นข้อเสีย เพราะมาแบบเปิดใจที่จะเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ และมองว่าประเทศไทยน่าทึ่งมาก ภาพพจน์ของเมืองไทยที่ไม่ดี เช่น Sex tour ตามแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ เป็นผลจากนักท่องเที่ยวซึ่งส่วนมากก็จะเป็นชาวเยอรมัน ทำให้เธอรู้สึกโกรธมาก และคิดว่าทำไมต้องเป็นคนเยอรมันด้วย อยากพูดว่าทำไมต้องมาทำอย่างนี้ในเมืองไทยด้วย ทำไมไม่ไปหาในเยอรมัน ทำให้ภาพพจน์ของเมืองไทยไม่ดี

ความเต็มใจ / สัมผัสใจที่จะเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมไทย

สิ่งแรกที่มาโรงเรียนแล้วอยากเรียนคือ ภาษาไทย พยายามที่จะพูดให้ได้ ชอบนั่งฟังเวลาที่ครอบครัวนั่งคุยกันที่โต๊ะกินข้าว หรือเวลาเพื่อน ๆ คุยกันก็จะไปยืนฟังข้าง ๆ เพราะต้องการรู้คำศัพท์ คำ slang ของไทย จะได้พูดได้เหมือนคนไทยพูดกัน

มีความเต็มใจที่จะเรียนรู้วัฒนธรรมไทย จะคอยถามครู / เพื่อน ว่าต้องระวังเรื่องอะไรบ้าง และเมื่อมีข้อสงสัยในเรื่องเกี่ยวกับวัฒนธรรมก็จะถาม เพราะถ้าได้รู้คำตอบแล้วก็ช่วยให้เข้าใจการกระทำของคนไทยได้ดีขึ้น ที่โรงเรียนก็จะขอเรียนวิชาการระดับ ภาระบง เพราะอยากรู้ว่าเป็นอย่างไร

บุคลิกลักษณะนิสัย

เป็นคนเปิดใจกว้างยอมรับสิ่งใหม่ๆ ได้อย่างมีเหตุผล ช่างคุย จะไม่รอให้คนไทยมาพูดด้วยก่อน มีมนุษยสัมพันธ์ ถ้ามีข้อสงสัยอะไรก็จะถามออกมา เพราะไม่ชอบเก็บความรู้สึก ถ้ารู้สึกอย่างไรก็อยากจะแสดงออกมา มีความสนใจที่จะเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ มองอะไรก็ขี้สงสัย

ลักษณะครอบครัวที่นักเรียนอยู่

พ่อรับราชการเดินทางไป ๆ มา ๆ กลับบ้านอาทิตย์ละ 2 - 3 วัน แม่เป็นครูสอนอยู่ที่โรงเรียนที่นักเรียนเรียนอยู่ กับพ่อสื่อสารด้วยน้อยมาก แทบนับคำได้ เพราะไม่ค่อยเจอ และพ่อเป็นคนไม่ค่อยพูด กับแม่ก็นั่งรถไป - กลับโรงเรียนด้วยกันทุกวัน พอเข้าบ้านแม่จะแยกเข้าห้อง เจอกันอีกที่ตอนทานอาหารเย็น มีพี่ชาย 2 คน ซึ่งสนิทกับคนโตมากที่สุดในบ้าน เป็นคนที่คุยด้วยได้มากที่สุด

โอกาสในการเปิดรับสื่อมวลชน และการใช้สื่อบุคคล

อยู่เมืองไทยสื่อมวลชนที่เปิดรับคือ หนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษซึ่งจะอ่านทุกเช้าที่โรงเรียน และใช้อินเตอร์เน็ตติดต่อกับครอบครัวที่เยอรมันบ้าง นานๆ ครั้ง เวลาอยู่บ้านจะดูโทรทัศน์มากเมื่อไม่มีอะไรจะทำ และเมื่อไม่มีคนให้คุยด้วย โทรทัศน์เป็นเหมือนเพื่อนคนที่ 2 นอกจากนี้ ก็ฟังเพลงจากวิทยุซึ่งมีอยู่ในห้องนอน โดยเฉพาะถ้าวันไหนอารมณ์ไม่ดี ถ้าได้ฟังจะรู้สึกดีขึ้น บางทีถ้าสงสัยอะไรก็จะ

อ่านหนังสือ แล้วถ้ายังไม่เข้าใจก็จะถามกับคนอื่นต่อ และถ้าวันไหนไปห้างก็อาจซื้อนิตยสารภาษาเยอรมันมาอ่านบ้าง แต่ไม่บ่อย

การสื่อสารกับสื่อบุคคลในช่วงแรก จะสื่อสารมากกับเพื่อนที่โรงเรียนซึ่งพูดภาษาอังกฤษพอได้ และเป็นเพื่อนที่สนิทมากตอนนี้ 2 คน และครูที่ปรึกษา เพราะจะมีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องวัฒนธรรมไปถามครูเสมอ และมีชั่วโมงสำหรับพูดคุยกับครูที่ปรึกษาอาทิตย์ละ 1 ชั่วโมงเป็นประจำ ที่บ้านจะสนิทและสื่อสารกับพี่ชายคนโตมากที่สุด สามารถคุยได้ทุกเรื่อง แต่บางครั้งพอลับบ้านไป ก็จะเหมือนอยู่ในโลกแคบๆ ของตัวเอง เพราะแม่ก็จะเข้าห้องของเขาไป พี่ชายก็เหมือนกัน ก็ไม่รู้จะคุยกับใคร จึงจะเปิดโทรทัศน์ดู เพื่อให้ความเพลิดเพลินกับตัวเองบ้าง หรือถ้ามีเรื่องอยากคุยจริงๆ ก็ไปเคาะประตูขอเข้าไปคุยกับพี่ชาย

ช่วงหลัง ๆ นี้ก็ยังสื่อสารกับเพื่อนคนไทยมาก เพราะสนิทกันมาก สามารถปรึกษาปัญหาของแต่ละฝ่ายให้ฟังกันได้ ไปเที่ยวด้วยกัน แต่มีบางที่ที่รู้สึกอยากระบายความรู้สึกบางอย่างที่ระบายกับคนไทยไม่ได้ เพราะกลัวคนไทยไม่เข้าใจ และหาว่าเธอบ้า ก็จะโทรไปคุยกับเพื่อนเอ เอฟ เอส จากเยอรมันด้วยกัน และพูดเป็นภาษาเยอรมัน หลังจากคุยแล้วก็จะรู้สึกโล่งใจ

6. Mr. Jonathan Wiese

อายุ 16 ปี มาจากประเทศสหรัฐอเมริกา ภาษาแม่ที่ใช้คือ ภาษาอังกฤษ

มาอยู่ที่จังหวัด นครราชสีมา ครอบครัวอุปถัมภ์ Host father (พ่อ) และ Host mother (แม่)

ทำงานรับราชการ

ความรู้เดิมเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย

ก่อนมาได้ความรู้จากสื่อ 3 ประเภทด้วยกันคือ สื่อเฉพาะกิจจากหนังสือที่เอ เอฟ เอสประเทศไทยส่งไปให้ ซึ่งก็มีทั้งส่วนที่เป็นข้อมูลสำหรับนักท่องเที่ยว และอีกเล่มคือ Surviving In Thailand ที่ช่วยให้ นักภาพประเทศไทยออก และช่วยให้รู้ว่าควรทำตัวอย่างไร พ่อแม่เลี้ยงดูลูกอย่างไร

ได้คุยกับนักเรียนเอ เอฟ เอส จาก U.S.A ที่เคยมาประเทศไทย (Returnee) และทหารอเมริกันที่เคยมาอยู่เมืองไทย ได้ข้อมูลเกี่ยวกับว่าจะต้องทำตัวอย่างไร

จากสื่อมวลชน หาข้อมูลเกี่ยวกับประเทศไทยจากอินเทอร์เน็ต ได้รู้ข้อมูลเกี่ยวกับภาษาไทย ศาสนา อาหาร ฯลฯ และอ่านจากหนังสือ ทำให้รู้ว่าคนไทยยิ้มง่าย น่ารัก

ทัศนคติที่มีต่อคนไทย และประเทศไทย

คนไทยใจดี ยิ้มเก่ง แต่บางทีก็ดูแลเอาใจใส่มากเกินไป ทำให้รู้สึกแปลก ๆ แต่ก็พอจะเข้าใจเมืองไทยก็เป็นสถานที่ที่มีอะไรให้เรียนรู้มาก เพราะที่เลือกมาก็ต้องการจะเรียนรู้อะไรที่แตกต่างจาก

วัฒนธรรมเดิมของตนโดยสิ้นเชิง และไม่เอาประเทศไทยไปเปรียบเทียบกับบ้านเกิด เพราะมีที่มา และ ผู้คนมีการดำเนินชีวิตตามที่ปฏิบัติกันมาต่างกัน จะนำมาเปรียบเทียบกันไม่ได้ว่าที่ไหนดีกว่า

ความเต็มใจ / สำนึกใจที่จะเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมไทย

อยากจะเรียนภาษาไทยให้ได้เร็ว ๆ มีความพยายามสูงที่จะเรียน อยากมีความเข้าใจใน วัฒนธรรมอื่น ที่ไม่ใช่ของตน และพยายามทำตัวให้เหมือนกับที่คนไทยปฏิบัติต่อกัน โดยถือคติว่า “เข้า เมืองตาหลิวต้องหลิวตาตาม” ผู้ปกครองไม่อยากจะให้ทำอะไร ก็จะรับฟังและยอมปฏิบัติตาม แต่ก็ยังมีบาง เรื่องที่เขาเห็นว่าถ้าทำแล้วก็ไม่เสียหายมาก ก็จะทำเช่น มีเพื่อนผู้หญิงโทรศัพท์มาคุยด้วยก็จะคุย ซึ่ง จริง ๆ แล้วผมไม่ชอบเท่าไรนัก

ที่โรงเรียนก็จะให้ความร่วมมือทำกิจกรรมของโรงเรียนดี ให้เรียนรำก็ยอมเรียน ทั้ง ๆ ที่ไม่ชอบ หลัง ๆ ครูจึงย้ายให้ไปเรียนดนตรีไทยแทน

บุคลิกลักษณะนิสัย

ช่างคุย มนุษย์สัมพันธ์ดี ใครทักก็ยิ้มตอบ เป็นคนชอบพบปะมีสังคมกับคนอื่น ๆ พยายามที่จะปรับตัว เข้ากับคนอื่น ๆ ไม่ทำให้คนข้างเคียงอึดอัด เป็นคนที่ปรับเข้าหาคนอื่นมากกว่าให้คนอื่นปรับ เข้าหา เป็นคนเก็บอารมณ์ได้ดีพอสมควร

ลักษณะครอบครัวที่นักเรียนอยู่

พ่อ แม่รับราชการ มีเวลาอยู่กับครอบครัวมาก ทุกเย็นหลังเลิกงาน นักเรียนไปกลับโรงเรียน เอง ที่บ้านมีน้องชายอายุ 11 และ 13 ปี เรียนคนละโรงเรียน หลังเลิกเรียน และ เสาร์ - อาทิตย์จะอยู่กับที่บ้าน เพราะเพื่อน ๆ มักจะเรียนพิเศษกัน เล่นกับน้องบ้าง บางทีก็รู้สึกว่าคุณเลี้ยงแบบเด็ก เพราะ แม่จะเอาใจใส่มาก บางทีก็คิดว่ามากเกินไป แต่ก็รับได้

พ่อ แม่พูดภาษาอังกฤษพอได้ แต่ส่วนใหญ่จะคุยกับแม่มาก

โอกาสในการเปิดรับสื่อมวลชน และการใช้สื่อบุคคล

อยู่เมืองไทยสื่อมวลชนที่เปิดรับคือ หนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษซึ่งมีอ่านที่โรงเรียน และบางทีก็ จะไปซื้ออ่านเอง บางทีก็ดูข่าวในโทรทัศน์ แล้วมีข่าวแยะ ๆ ก็ให้แม่ก็แปลให้ฟังบ้าง แต่ส่วนใหญ่จะอ่าน จากหนังสือพิมพ์มากกว่า ไม่ฟังวิทยุ ใช้อินเทอร์เน็ตติดต่อกับครอบครัวที่ U.S.A บ้าง เดือนละ 2-3 ครั้ง ถ้าอยากรู้เกี่ยวกับเรื่องวัฒนธรรม หรือเรื่องเกี่ยวกับประเทศไทย ก็จะอ่านจากหนังสือในห้องสมุด หรือหนังสือ ที่ซื้ออ่านตอนก่อนมาและนำติดตัวมาด้วย

การสื่อสารกับสื่อบุคคลในช่วงแรก และปัจจุบัน จะสื่อสารกับแม่ และครูที่ปรึกษา มาก และมีเพื่อนนักเรียนไทยที่พูดภาษาอังกฤษได้ดีกว่าคนอื่น ๆ คอยบอกว่าจะอะไรเป็นอะไรกับเพื่อนที่โรงเรียนซึ่งช่วยได้มาก ครอบครัวมีเวลาให้มาก ถ้ามีปัญหาเรื่องอะไร หรือสงสัยเรื่องใด ก็ถามแม่ได้ตลอด กับน้องตอนแรก ก็ใช้ภาษามือสื่อสารกัน หลัง ๆ น้องก็วิ่งไปถามแม่ว่าถ้าจะพูดอย่างนี้ ต้องพูดเป็นภาษาอังกฤษว่าอย่างไร

บางครั้งเมื่อเกิดข้อสงสัยเวลาอยู่ที่บ้านว่าควรทำตัวอย่างไร ก็ไปเปิดดูหนังสือที่ เอ เอฟ เอสส่งไปให้ตอนก่อนมา ถ้ามีคำตอบอยู่ในนั้น ก็อาจจะไม่ต้องไปถามคนอื่นต่อ แต่ถ้าคำตอบที่ได้ยังไม่ชัดเจนหรือไม่เข้าใจ ก็จะไปถามคนอื่น แต่ถ้าเป็นที่โรงเรียนก็จะถามครู หรือเพื่อน ๆ ก่อน

7. Miss Ruth Streicher

อายุ 16 ปี มาจากประเทศเยอรมัน ภาษาแม่ที่ใช้คือ ภาษาเยอรมัน

มาอยู่ที่จังหวัด เชียงใหม่ ครอบครัวอุปถัมภ์ Host father (พ่อ) และ Host mother (แม่) ทำกิจการร้านอาหาร

ความรู้เดิมเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย

ก่อนมาได้ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อ 3 ประเภทด้วยกันคือ สื่อเฉพาะกิจจากหนังสือที่เอ เอฟ เอสประเทศไทยส่งไปให้ ได้รู้เกี่ยวกับโรงเรียนของไทยว่าต้องใส่ชุดนักเรียน และได้ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะนิสัยคนไทยว่า เป็นคนสุภาพ ใจดี ฯลฯ

ได้คุยกับนักเรียนเอ เอฟ เอส จากประเทศไทย จึงรู้ว่าคนไทยเป็นอย่างไร และความเป็นอยู่ที่เมืองไทยแตกต่างกับที่เยอรมัน เช่น เด็กจะให้ความเคารพผู้ใหญ่มากกว่าที่เยอรมัน เป็นต้น และได้คุยกับ Returnee ที่เคยมาเมืองไทย ซึ่งกลุ่มคนกลุ่มนี้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับประเทศไทยได้ดีที่สุด

จากสื่อมวลชน ได้ข้อมูลเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยเล็กน้อยจากหนังสือ และอินเทอร์เน็ต เป็นข้อมูลเกี่ยวกับประเพณีต่างๆ และการทำมาหากินของคนไทยในแต่ละภาค

ทัศนคติที่มีต่อคนไทย และประเทศไทย

ชอบคนไทย เพราะเป็นมิตร ทุกคนให้ความสนใจเธอ ยิ้มให้ตลอด แต่คิดว่าในอนาคตเมืองไทย และคนไทยคงเปลี่ยนไป เพราะรับวัฒนธรรมตะวันตกเข้ามา มาก และจะดีกว่าถ้าสอนให้เด็กไทยรู้จักการตัดสินใจด้วยตนเอง เพราะบางทีก็รู้สึกว่าเป็นเพื่อนน้องเป็นเด็กกว่าเธอสัก 4 ปี เพราะพวกเขาไม่มีความกล้าที่จะทำอะไร

ความเต็มใจ / สม่ัครใจที่จะเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมไทย

มีความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ภาษาไทย พอมาถึงโรงเรียนเทอมแรก จะเรียนภาษาไทยเดี่ยว 4 คาบต่ออาทิตย์ และเทอม 2 ก็เรียนร่วมกับเพื่อนนักเรียนไทยเพิ่มอีก 1 คาบคือวรรณคดีไทย ซึ่งจริงๆ แล้วต้องการเรียนมากกว่านี้ แต่ครูที่ปรึกษาเห็นว่า เหน้ก็เพียงพอแล้วสำหรับที่จะใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน

มีความสนใจเรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับวัฒนธรรมความเป็นอยู่รอบตัว อยากรู้อะไรใหม่ ๆ ในสังคมไทย โดยการไปฟังการบรรยายเมื่อมีหัวข้อที่น่าสนใจ ที่เกี่ยวข้องกับประเทศไทย และคนไทย

บุคลิกลักษณะนิสัย

เป็นคนอยากเรียนรู้เกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่พบเห็น ชอบแสวงหาความรู้ แต่ในอีกด้านหนึ่งจะไม่มีความสัมพันธ์กับคนไทยในโรงเรียนมากนัก ชอบแยกตัวไปไหน ทำอะไรคนเดียว ไม่ค่อยมีมนุษยสัมพันธ์ มักจะขอให้คนรอบข้างปรับตัวเข้ากับมาก่อน เป็นตัวของตัวเองมากไปในบางครั้ง

ลักษณะครอบครัวที่นักเรียนอยู่

ครอบครัวแรกอยู่กับคุณตา คุณยาย และหลานสาวที่อายุเท่าๆ กับ Ruth ที่บ้านจะเข้มงวดมาก ไม่ชอบให้เด็กผู้หญิงออกไปไหน ถ้าเลิกเรียนต้องกลับบ้าน มีคนในครอบครัวที่พูดภาษาอังกฤษได้ดีคือ หลานสาว ซึ่งอยู่โรงเรียนเดียวกันกับ Ruth และนอนห้องนอนเดียวกัน แต่ไม่ค่อยพูดกัน เพราะฝ่ายคนไทยจะดูโทรทัศน์มาก ในบ้านจึงไม่มีคนให้สื่อสารด้วย และไม่มีการทำร่วมกัน

ครอบครัวปัจจุบัน อยู่กับพ่อ แม่ ซึ่งมีลูกชายเป็นนักเรียนเอ เอฟ เอส กำลังอยู่ในประเทศเยอรมัน ที่บ้านทำกิจการร้านอาหารด้วย ซึ่งทำให้นักเรียนได้พบปะผู้คนมาก และได้สื่อสารกับคนในบ้านมาก มีงานให้ทำ เช่น ช่วยเสิร์ฟอาหาร หรือแปลรายการอาหารให้เป็นภาษาอังกฤษ

โอกาสในการเปิดรับสื่อมวลชน และการใช้สื่อบุคคล

อยู่เมืองไทยสื่อมวลชนที่เปิดรับคือ หนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ ซึ่งที่โรงเรียนก็มี แต่มักจะต้องรอเพราะมีเล่มเดียว คนคนเดียวเอาไปอ่านกินานแล้ว จึงซื้ออ่านเองทุกอาทิตย์ เพื่อติดตามข่าวบ้าง เพราะเพื่อนที่โรงเรียนก็ไม่มีใครรู้เรื่องข่าวสารการเมือง หรือปัญหาที่เกิดขึ้นในประเทศไทย ซึ่งเป็นเรื่องที่เธอสนใจ หรือเมื่ออยากรู้เรื่องราวในประเทศของตน ก็ไปที่ร้านขายหนังสือพิมพ์ในตัวเมืองได้ เพราะมีหนังสือพิมพ์ภาษาเยอรมันขาย เคยแต่ไปยืมดู ไม่เคยซื้อเพราะราคาแพง , เวลาอยากรู้เรื่องเกี่ยวกับประเทศไทย เช่น ประวัติศาสตร์ไทย หรือวัฒนธรรมไทย ก็จะหาจากหนังสือ ซึ่งไปหาได้จากห้องสมุด AUA ในเชียงใหม่ , ไม่ค่อยดูโทรทัศน์เพราะไม่มีรายการที่น่าสนใจในรายการโทรทัศน์ของเมืองไทย นอกจากนี้ ก็ใช้อินเตอร์เน็ตที่โรงเรียนสื่อสารกับครอบครัวในเยอรมัน และหาข้อมูลบ้าง แต่จะช้า

การสื่อสารกับสื่อบุคคลในช่วงแรก กับครูที่ปรึกษามาก เพราะที่ครอบครัวมีปัญหาและ ไม่มีใครให้สื่อสารด้วยได้มาก ช่วงแรกนี้ก็สามารถสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษปนภาษาไทยได้แล้ว

ช่วงหลังจากย้ายครอบครัวแล้ว ก็สื่อสารได้มากขึ้น เพราะเริ่มทำกิจกรรมนอกบ้านน้อยลง และได้ช่วยครอบครัวในกิจการร้านอาหาร ซึ่งเป็นสิ่งที่ชอบเพราะได้พบปะพูดคุยกับคนมาก

กับเพื่อนที่โรงเรียนจะไม่ค่อยได้สื่อสารด้วย เพราะรู้สึกว่าคุณครูไทยไม่กล้าที่จะพูดกับคนต่างชาติ และเพื่อน ๆ ก็ไม่มีความรู้ในสิ่งที่ตนเองต้องการอยากได้คำตอบ จึงไม่ค่อยจะสื่อสารด้วย และใช้วิธีไปแสวงหาข้อมูลจากแหล่งข้อมูลอื่นนอกโรงเรียน

8. Mr. Gerardo Diaz

อายุ 18 ปี มาจากประเทศเวเนซุเอลา ภาษาแม่ที่ใช้คือ ภาษาสเปน

มาอยู่ที่จังหวัด เพชรบุรี ครอบครัวอุปถัมภ์ Host father (พ่อ) ทำธุรกิจส่วนตัว และ Host mother (แม่) ทำงานรับราชการ

ความรู้เดิมเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย

ก่อนมาได้ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อ 2 ประเภทด้วยกันคือ สื่อเฉพาะกิจจากหนังสือที่เอ เอฟ เอสประเทศไทยส่งไปให้

ได้คุยกับครอบครัวที่เคยรับอุปถัมภ์นักเรียนเอ เอฟ เอสจากประเทศไทย ทำให้รู้ว่าคนไทยเป็นอย่างไร

จากสื่อมวลชน ไม่ได้หาเพิ่มเพราะคิดว่าความรู้ที่ได้จากเอกสารของเอ เอฟ เอสก็เพียงพอแล้ว

ทัศนคติที่มีต่อคนไทย และประเทศไทย

คนไทยใจดี แต่บางทีก็น่ารำคาญ ไม่ชอบบางส่วนของคนไทยที่เห็น เช่น เด็กนักเรียนที่โรงเรียน รู้สึกว่าตนเองมีความเป็นผู้ใหญ่มากกว่าเด็กนักเรียนไทยที่อายุพอ ๆ กัน และไม่ชอบผู้ใหญ่เพราะชอบปฏิบัติกับนักเรียนเหมือนเป็นเด็ก ซึ่งไม่ใช่วิธีที่เจอมาในประเทศของตน

ความเต็มใจ / สัมครใจที่จะเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมไทย

ตอนที่มาประเทศไทยไม่ต้องการเรียนภาษาไทย อยากพูดภาษาอังกฤษให้เก่ง ๆ มากกว่า เพราะเมื่อกลับบ้านไปแล้ว ยังนำไปใช้ประโยชน์ได้เวลาไปสมัครเข้าทำงาน แต่ตอนหลังก็เปลี่ยนใจอยากเรียนรู้ภาษาไทย เพราะอิจจาเพื่อนๆ เอ เอฟ เอสคนอื่น ๆ ที่พูดไทยกันได้แล้ว

ไม่สนใจว่าคนไทยจะให้ความเคารพต่อคนที่เป็นผู้ใหญ่กว่าอย่างไร คิดว่าเด็กกับผู้ใหญ่เท่าเทียมกัน ถ้าเขาอยากทำอะไรก็ทำได้ ซึ่งบางทีผู้ใหญ่ก็ดูว่า แต่เขาก็ไม่สนใจ

บุคลิกลักษณะนิสัย

ช่างพูดช่างคุย แต่จะชอบคุยกับผู้ใหญ่ เพราะได้ความคิด และมีเหตุผล ช่างสังเกต เวลาไป ได้ยินคนไทยพูดคำศัพท์ที่เขาไม่รู้มา ก็จะมาถามครูว่าสุภาพไหม พูดได้ไหม เป็นคนไม่ค่อยเปิดกว้าง เมื่อเห็นคนไทยปฏิบัติตัวแตกต่างจากตนก็มองว่าไม่ดี และชอบเที่ยว

ลักษณะครอบครัวที่นักเรียนอยู่

ครอบครัวแรกทำอาชีพเกษตรกรรม ที่อยู่อาศัยยังเป็นแบบไทยชนบทมาก เช่นเรื่องห้องน้ำ หรือ การนั่งทานอาหารกับพื้น ใช้เวลาเดินทางไป-กลับโรงเรียนนานประมาณ 30-40 นาที ทำให้ไม่มีเวลาทำอย่างอื่นหลังเลิกเรียน ซึ่งขัดกับนิสัยเดิมที่ชอบเที่ยวหรืออยู่ออกกำลังที่โรงเรียนหลังเลิกเรียน ที่บ้านมีน้องชายอายุห่างกัน 2 ปี ที่พูดภาษาอังกฤษได้เล็กน้อย เมื่ออยู่กับครอบครัวแรกได้เพียง 2 อาทิตย์ก็ย้าย เพราะทำใจรับไม่ได้ แต่กับคนในครอบครัวก็ดีไม่มีปัญหา

ครอบครัวปัจจุบันพ่อทำธุรกิจ แม่เป็นครูและที่บ้านก็มีกิจการส่วนตัวด้วย ไม่ค่อยมีเวลาได้พบกัน พ่อและแม่จะยุ่งมากไม่มีเวลาพาไปไหน ครอบครัวเคยรับเด็กแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมมาแล้ว 3 คน

โอกาสในการเปิดรับสื่อมวลชน และการใช้สื่อบุคคล

อยู่ที่โรงเรียนจะเปิดอินเทอร์เน็ตดูเวลาว่าง ๆ ถ้าอยากรู้เรื่องข้อมูลท่องเที่ยวในประเทศไทย จะไปถามครูที่ปรึกษา หรือครูที่สอนภาษาไทยให้ซึ่งสนิทกันจนเรียกว่าแม่ก่อน เพื่อเป็นข้อมูลคร่าว ๆ และหลังจากนั้นครูก็จะหาหนังสือมาให้อ่าน หรือแนะนำว่าให้ไปอ่านจากหนังสือเล่มใด ก็จะหาจากห้องสมุด เวลาอยู่ที่บ้านแล้วไม่มีอะไรทำก็จะดูละครโทรทัศน์ให้เพลิน ๆ ไม่ชอบฟังวิทยุเพราะที่บ้านจะมีคนเปิดฟังคลื่น AM ซึ่งเขาไม่ชอบเสียงคนที่ดำเนินรายการ และไม่มีความรู้ในท้องถิ่น หนังสือพิมพ์ไม่อ่าน เพราะไม่ค่อยสนใจ

การสื่อสารกับสื่อบุคคลในครอบครัวปัจจุบันมีน้อย เพราะผู้ปกครองไม่มีเวลาร่วมมาก มีน้องชายอยู่โรงเรียนเดียวกันชั้น ม.2 ก็ไม่ค่อยกันมากเพราะน้องพูดภาษาอังกฤษไม่ค่อยได้ ในโรงเรียนก็ไม่มีการสื่อสารกับเพื่อนๆมาก จะชอบไปเที่ยวตามที่ต่างๆ ทั้งหลังเลิกเรียน และเสาร์อาทิตย์กับเพื่อนจากโคลอมเบียที่มาอยู่โรงเรียนเดียวกัน เวลาไปสถานที่ต่างๆ ก็จะสื่อสารกับคนที่พบเจอ เช่น คนขายของ เพื่อจะได้หัดพูดภาษาไทยด้วย ตอนนี้ก็ยังพูดภาษาอังกฤษอยู่ แต่พอพูดไทยปนได้บ้างแล้ว

9. Mr. Kurt Hamel

อายุ 18 ปี มาจากประเทศสหรัฐอเมริกา ภาษาแม่ที่ใช้คือ ภาษาอังกฤษ

มาอยู่ที่จังหวัด ระยอง ครอบครัวอุปถัมภ์ Host father (พ่อ) รัฐบาล Host mother (แม่) ทำงานบริษัท

ความรู้เดิมเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย

ก่อนมาได้รับความรู้จากสื่อ 2 ประเภทด้วยกันคือ สื่อเฉพาะกิจจากหนังสือที่เอ เอฟ เอสประเทศไทยส่งไปให้ ซึ่งช่วยในการเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยได้มาก รู้การดำเนินชีวิตแบบไทยๆ

จากสื่อมวลชน ได้ซื้อหนังสือเกี่ยวกับเมืองไทยมาอ่าน ทำให้เรียนรู้ข้อมูลเกี่ยวกับศาสนา , ลักษณะนิสัยของคนไทย และข้อมูลอื่นๆ นอกจากนี้ก็ใช้อินเตอร์เน็ตหาข้อมูลเกี่ยวกับประเทศไทยด้วย ซึ่งได้ข้อมูลเกี่ยวกับวัฒนธรรมไม่มาก เป็นข้อมูลด้านภูมิศาสตร์มากกว่า

ไม่มีนักเรียน returnee ที่เคยมาเมืองไทยจากเมืองที่เขาอยู่ เขาเป็นคนแรกที่มา จึงไม่มีใครที่จะให้ข้อมูลเกี่ยวกับประเทศไทยได้

ทัศนคติที่มีต่อคนไทย และประเทศไทย

มองเห็นความแตกต่างในวัฒนธรรมไทยกับวัฒนธรรมอเมริกัน แต่ก็ไม่ได้คิดว่าของใครดีกว่า มองว่าเป็นความแตกต่าง ช่วงก่อนมาที่ได้อ่านเรื่องเกี่ยวกับเมืองไทยจากหนังสือ ซึ่งเมื่อมาเห็นเมืองไทยจริงๆ รู้สึกว่าหนังสือบรรยายค่อนข้างล้าสมัยเกินความเป็นจริง เพราะที่เห็นเมืองไทยเป็นประเทศที่พัฒนาไปมาก และรู้สึกชอบที่ได้มาอยู่ คิดว่าโชคดีที่มีโอกาสได้มาอยู่ร่วมกับคนไทยและเรียนรู้สิ่งต่างๆ ที่นี่

ความเต็มใจ / สม่ครใจที่จะเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมไทย

ตัวนักเรียนอยากจะเรียนรู้ภาษาไทยให้มากกว่านี้ แต่ในสายตาของครูที่ปรึกษา เขามีความสนใจเรียนภาษาไม่มาก ซึ่งอาจเป็นเพราะครูกำลังคิดว่าเขาจะสนใจมากกว่านี้ แต่สามารถเรียนรู้ได้ดี ถ้าเทียบกับการให้ความสนใจเท่านี้ ขอเรียนนิชาวรรณคดีไทยด้วยเพราะชอบวรรณคดีอยู่แล้ว และคิดว่าวรรณคดีไทยมีอะไรให้เรียนรู้ได้มาก

เวลาเห็นเพื่อนทำความเคารพครู ก็จะทำตาม เช่น การไหว้ 'ไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นเรื่องแปลกและเป็น การแสดงความเคารพต่อผู้ใหญ่ ซึ่งเขาก็พอใจที่จะทำ หรือเวลาไปวัดกับครอบครัวแล้วแม่ถามว่า เขาจะไหว้พระได้ไหม เขาก็ทำได้เขาพยายามทำตัวทุกอย่างเหมือนคนไทย

บุคลิกลักษณะนิสัย

ช่างคุย ถ้ามีปัญหาอะไรก็จะถามทันทีไม่เก็บไว้ เพราะเป็นคนชอบเรียนรู้ และไม่ใช่เป็นคนขี้อาย แต่จะรำเริง ใครไปใครมาที่บ้านเขาก็จะทัก 'ไม่ชอบอยู่เฉย ๆ เพราะจะทำให้เบื่อ จะทำอะไรทำตลอด เช่น อ่านหนังสือ หรือเล่นกีฬา

ลักษณะครอบครัวที่นักเรียนอยู่

พ่อเป็นครูอยู่ที่โรงเรียนที่นักเรียนเรียนอยู่ ตอนเย็นก็กลับบ้านกับพ่อ แม่ทำงานบริษัท มีน้องอยู่ชั้น ม.2 และ ป.5 ซึ่งคุยด้วยกันได้มาก ช่วงตอนเย็นกลับบ้านทุกคนจะทานข้าวพร้อมกัน ทำกิจกรรมด้วยกัน เช่นดูโทรทัศน์ ซึ่งพ่อจะคอยอธิบายให้ฟัง หรือเข้าวิดีโอมาดู มีความใกล้ชิดกับครอบครัวมาก สามารถพูดคุยกันได้ทุกเรื่อง วันเสาร์ ก็อยู่บ้านบ้าง ออกมาที่โรงเรียนบ้าง เพราะพ่อแม่ทำงานวันเสาร์ด้วย น้องๆ ก็เรียนพิเศษ ส่วนใหญ่วันอาทิตย์จะเป็นวันครอบครัว อาจจะไปเที่ยวกันใกล้ ๆ หรือไปตกปลา เป็นต้น

โอกาสในการเปิดรับสื่อมวลชน และการใช้สื่อบุคคล

ที่โรงเรียนสามารถใช้อินเทอร์เน็ตในการหาข้อมูลต่างๆ ได้ หรือหาหนังสือเกี่ยวกับเรื่องการเมืองของไทย จะไม่ค่อยอ่านหนังสือพิมพ์

เวลาอยู่ที่บ้านจะดูข่าวโทรทัศน์มาก เพื่อให้รู้ว่ามีอะไรเกิดขึ้นบ้าง และตอนนี้ก็สามารถเข้าใจข่าวภาษาไทยได้ค่อนข้างมาก ที่บ้านก็มีอินเทอร์เน็ตด้วย เคยส่ง E-mail มาหาครอบครัวก่อนเดินทางมา เพื่อทำความรู้จักกันก่อน ส่วนสื่อวิทยุแทบจะไม่ใช้เลย ถึงแม้ว่าจะมีอยู่ในห้องนอน เพราะไม่ชอบฟัง บางครั้งแม่ที่อเมริกา ก็ส่งหนังสือพวก Pocket book มาให้อ่านเล่น

การสื่อสารกับสื่อบุคคลในช่วงแรก จะสื่อสารกับครูที่ปรึกษา และพ่อมาก เพราะเจอกันบ่อย และสามารถสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้ แต่ถ้าเวลามีคำถาม และมีใครให้ถามได้ขณะนั้น ก็จะถามเลย กับเพื่อน ๆ ก็พอจะสื่อสารได้บ้าง เพราะก็พูดภาษาอังกฤษกันได้ดีพอสมควร ถ้าไม่รู้เรื่องกันก็จะใช้พจนานุกรมช่วยบ้าง ปัจจุบันสามารถสื่อสารกับคนได้มากขึ้น

ตอนมาโรงเรียน 2 เดือนแรกได้ดู video เกี่ยวกับเมืองไทยด้านต่างๆ เช่น ประเพณี วัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ งานเทศกาล ฯลฯ ซึ่งทำให้เรียนรู้ได้มาก

ข. ข้อมูลการเข้ามาเป็นนักเรียนเอ เอฟ เอส และการอุปถัมภ์นักเรียนเอ เอฟ เอส

1. การคัดเลือกนักเรียน

นักเรียนที่สนใจในโครงการแลกเปลี่ยน เพื่อการเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรม จะสมัครเข้าร่วมโครงการโดยผ่านการคัดเลือกด้วยวิธีต่าง ๆ สำหรับต่างประเทศวิธีการคัดเลือก จะดูผลการเรียนย้อนหลัง 3 ปี มีระดับผลการเรียนดี และมีใบรับรองความประพฤติจากทางโรงเรียน โดยไม่ต้องสอบข้อเขียนเหมือนนักเรียนไทย แต่นักเรียนและครอบครัว (คุณพ่อ - คุณแม่ หรือผู้ปกครอง) จะต้องผ่านการสัมภาษณ์จากคณะกรรมการอาสาสมัครเอ เอฟ เอสในท้องถิ่น ดูว่ามีความพร้อม มีความตั้งใจที่จะศึกษาในสิ่งใหม่ๆ

ความตั้งใจ คือ มาศึกษาเล่าเรียนอยู่ในสถาบันการศึกษา (โรงเรียนมัธยมศึกษา, วิทยาลัยอาชีวศึกษา, วิทยาลัยเทคนิค, หรือสถาบันราชภัฏ) ซึ่งอาจเรียนที่โรงเรียนเดียวตลอด หรือเรียนร่วมหลายโรงเรียนในเขตเดียวกันได้ หรืออาจใช้เวลาศึกษานอกห้องเรียนได้ ขึ้นอยู่กับความสนใจของนักเรียน และความพร้อมของท้องถิ่นที่อาจารย์ที่ปรึกษาของนักเรียนจะประสานงานการเรียนให้นักเรียน เรียกว่าการจัดการศึกษาอย่างไร จึงจะเกิดประโยชน์สูงสุดสำหรับเขาและเรา

2. บทบาทของนักเรียน เอเอฟ เอสในบ้าน

นักเรียนจะเข้ามาเป็นสมาชิกคนใหม่ในบ้านเหมือนลูกชาย-ลูกสาวคนใหม่ ไม่ใช่แขกของบ้าน ไม่ใช่คนใช้ ไม่ใช่คนเลี้ยงน้อง หรือไม่ใช่ครูสอนภาษา นักเรียนจะอยู่ในฐานะสมาชิกใหม่ที่จะแบ่งปันเรื่องความสุข ความทุกข์ ความรับผิดชอบ หน้าที่ต่าง ๆ ในบ้านที่สมาชิกควรทำ และสิทธิพิเศษที่พึงมีพึงได้

3. ครอบครัวจะต้องมีการปรับตัวและเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยเพียงใด

การมีสมาชิกใหม่เข้ามาอยู่ในบ้านเป็นความจำเป็นที่สมาชิกในบ้านทุกคนจะต้องปรับตัวเพื่อการอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

4. สามารถเลือกนักเรียน เอเอฟ เอสได้หรือไม่

จุดประสงค์ของการเป็นครอบครัวอุปถัมภ์ก็คือ การรับสมาชิกใหม่ที่จะสามารถอยู่กับสมาชิกของครอบครัวได้อย่างมีความสุข ทุกฝ่ายรู้สึกอุ่นใจ มีความรู้สึกที่สอดคล้องกันในเรื่องของความสนใจ บุคลิกลักษณะ และวิถีชีวิตของครอบครัวเรา นักเรียนเอ เอฟ เอสนานาชาติจะมาจากทั่วทุกมุมโลก หลายภาษาหลายวัฒนธรรม หากครอบครัวสนใจประเทศใดประเทศหนึ่งเป็นพิเศษ องค์การเอ เอฟ

เอสก็พยายามที่จะจัดให้ตามความประสงค์มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่บางครั้งก็มีความจำเป็นที่ทำไมได้ ซึ่งจะหารือกับครอบครัวก่อนเสมอว่ารับได้หรือไม่

5. ครอบครัวจะได้รับการสนับสนุนจากเอ เอฟ เอสอย่างไร

ครอบครัวจะได้รับหนังสือคู่มือการเป็นครอบครัวอุปถัมภ์ และเอกสารสาระความรู้ที่จะเป็นแนวทางให้ปฏิบัติได้ถูกต้อง ในขณะที่เป็นครอบครัวอุปถัมภ์ และจะได้รับเชิญเข้าร่วมประชุมปฐมนิเทศ เพื่อการเตรียมตัวเป็นครอบครัวอุปถัมภ์

6. การขอย้ายครอบครัว

เวลาเกิดปัญหาความขัดแย้งในระหว่างการปรับตัวเข้าหากัน โดยเฉพาะนักเรียนเอ เอฟ เอสเองค่อนข้างจะมีปัญหา และต้องการความรัก ความเอาใจใส่ การพูดคุยมากๆ ในระยะแรก ๆ แต่หากว่าพฤติกรรมของเขาไม่เหมาะสม พยายามแก้ไขแล้วทำไม่ได้ หรือไม่ดีขึ้น ทำให้ครอบครัวและสมาชิกหนักใจ ครอบครัวสามารถขอกเลิกการเป็นครอบครัวอุปถัมภ์ได้ โดยแจ้งเอ เอฟ เอสเขต/จังหวัด หรือ เอ เอฟ เอสกรุงเทพมหานคร เพื่อจัดการขอให้อ้ายครอบครัวให้นักเรียน ซึ่งไม่ถือว่าเป็นความผิดหรือความล้มเหลว หรือก่อความเสียหายแต่อย่างใด

ค่ายและกิจกรรมต่าง ๆ ที่นักเรียนเอ เอฟ เอส ต้องเข้าร่วมกิจกรรม

1. **ค่ายปฐมนิเทศ (Arrival Orientation Camp)** ที่กรุงเทพมหานคร เพื่อเตรียมความพร้อมให้นักเรียนสู่ครอบครัวและสังคมไทย เป็นค่ายเกี่ยวกับความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ที่นักเรียนเอเอฟเอส จะต้องปฏิบัติเมื่ออยู่ในประเทศไทย ความรู้ด้านภาษาและวัฒนธรรมที่จำเป็นเบื้องต้น ฯลฯ

2. **ค่ายการศึกษาวัฒนธรรมของระบบการศึกษาของไทย (Late Orientation or Cultural Orientation Camp COC)** เป็นค่ายที่จะศึกษาและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับการปรับตัวสู่ครอบครัวสังคมไทย และโรงเรียนในประเทศไทย

3. **ค่ายการศึกษาศิลปวัฒนธรรมของไทย (Enrichment Camp or Mid-year evaluation Camp)** เป็นค่ายประเมินผลกลางปี ที่เปิดโอกาสให้นักเรียนของเอเอฟ เอส ได้มีโอกาสพบปะสังสรรค์ และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์ซึ่งกันและกัน อีกทั้งยังเปิดโอกาสให้ได้ศึกษาเกี่ยวกับประเทศไทยมากขึ้น ทั้งในด้านสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจ ศิลปะ วัฒนธรรม และวิถีชีวิตความเป็นอยู่ (เดิมจัด 2 ครั้งใน 1 ปี) เนื่องจากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ คงเหลือเพียง 1 ครั้ง

4. **ค่ายปัจเจกนิเทศ (End of Stay Camp)** จัดที่กรุงเทพมหานคร เพื่อประเมินผลโครงการจากนักเรียนแลกเปลี่ยนประสบการณ์ซึ่งกันและกัน และเตรียมความพร้อมให้นักเรียนปรับตัวสู่สังคมเดิมของตนเอง

การจัดวิชาให้นักเรียน

ก. หมวดวิชาบังคับ

วิชาที่ทางสำนักงานเอเอฟเอส ประเทศไทย บังคับให้นักเรียนเรียน คือ ภาษาไทย ส่วนวิชาอื่น ๆ นั้น อันเนื่องจากภาษาเป็นอุปสรรค นักเรียนต่างชาติไม่สามารถเรียนตามหลักสูตรของไทยได้นอกจากวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งนักเรียนต่างชาติย่อมสามารถเรียนได้ดีกว่านักเรียนไทย ฉะนั้นวิชาที่จะจัดให้นักเรียนเรียนจึงเป็นวิชาที่เรียนได้โดยไม่ต้องอาศัยภาษาไทย เช่น วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ วิชาชีพร่าง ๆ วิชาศิลปะ ศึกษาศิลปะปฏิบัติ อาสารักษาดินแดน (หากไม่ขัดกับระเบียบของกรมการรักษาดินแดน) เป็นต้น

ข. หมวดวิชาเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมไทย

นักเรียนต่างชาติส่วนมากจะสนใจทำกิจกรรมที่เสนอแนะให้จัดให้นักเรียนทำ ได้แก่ การให้นักเรียนอ่านหนังสือในห้องสมุดตามความสนใจของนักเรียน แล้วให้ทำรายงานเกี่ยวกับหนังสือที่อ่าน การสอนให้ฟัง พูด อ่าน เขียนภาษาไทย การสอนให้นักเรียนร้องเพลงไทย ฟ้อนรำ เล่นดนตรีไทย หัดให้ประกอบอาหารไทย สอนให้ตัดเย็บเสื้อผ้า ทำกิจกรรมเกี่ยวกับงานดอกไม้ ใบตอง วาดเขียน ออกแบบ ทำการฝีมือ และเย็บปักถักร้อย เป็นต้น

อย่างไรก็ดี การเลือกวิชาสำหรับเรียน และการเลือกกิจกรรมที่จะทำนั้น อาจารย์ที่ปรึกษาควรจะได้เรียกนักเรียนมาหารือกัน ควรให้นักเรียนเลือกตามความสนใจ และให้สอดคล้องกับแผนการที่เขาวางไว้ก่อนมา และควรจัดให้เรียนให้พอเหมาะแก่เวลา เหลือเวลาไว้ให้นักเรียนได้สังเกตและศึกษาด้วยตนเองบ้างตามสมควร

จากข้อมูลส่วนบุคคล และข้อมูลสำหรับครอบครัวอุปถัมภ์และโรงเรียนทั้งหมดที่ได้กล่าวมานี้สามารถนำมาเป็นข้อมูลเพื่อช่วยในการวิเคราะห์ส่วนต่าง ๆ ของงานวิจัยในครั้งนี้ได้ ดังที่จะได้กล่าวถึงต่อไป